

„Éljetek békében egymással” (Mk 9,50)

„Éljetek békében egymással” (Mk 9,50)

Igencsak illik a mai helyzetre, hogy Jézus a békére szólít fel bennünket, amikor világszerte különböző konfliktusok sebzik meg az emberiséget. Táplálja bennünk a reményt, mert tudjuk, hogy Ő a béke, és az ő békéjét ígerte meg nekünk.

Márk evangéliuma Jézusnak ezt a mondását egy egész sor tanítás végén említi, amelyet tanítványainak adott Kafarnaumban. Elmagyarázza, hogyan kellene élnie a közösségnek az ő lelkülete szerint. A végkövetkeztetés világos: minden vezessen békére, amely minden egyéb jót is magába foglal.

A béke megtapasztalására vagyunk meghívva a mindennapjainkban: a családban, a munkahelyen és azzal is, aki más politikai nézeteket vall. Békére, mely nem fél szembenézni az ellentétes véleményekkel, amelyekről nyíltan kell beszélnünk, ha egyre igazabb és mélyebb egységre vágyunk. A béke megőrzése érdekében azonban ügyelnünk kell, hogy a szeretetkapcsolat soha ne hagyjon alább, mert a másik ember többet ér, mint az esetleges különbözőségeink.

„Ahová eljut az egység és a kölcsönös szeretet – mondja Chiara Lubich –, ott béke van, sőt igazi béke. Mert ahol kölcsönös szeretet uralkodik, ott bizonyos módon Jézus van jelen közöttünk, és Ő a béke, az igazi béke.” [1]

Chiara egységideálja a második világháború idején született, és rögtön kiderült, hogy a gyűlölet és a megosztottság ellenszere. Azóta minden újabb konfliktus esetén az evangéliumi szeretet logikájára hívta föl a figyelmet. 1990-ben például, amikor kitört az iraki háború, keserűséggel írta, hogy „újra olyan szavakat hallunk, melyekről azt hittük, hogy egyszer s mindenkorra eltűntek: ellenség, ellenségek, kezdődő összetűzés, hadüzenet, hadifoglyok, összecsapások. (...) Rémülten vettük tudomásul, hogy a kereszténység alapelveinek lényegét sértették meg, Jézus legfőbb parancsát, az Új parancsolatot. (...) Az emberek ahelyett, hogy kölcsönösen szerették volna egymást, ahelyett, hogy készek lettek volna az életüket adni egymásért, beleestek a gyűlölet csapdájába: megvetették, kínozták és megölték egymást.”[2] Hogyan vethetünk ennek véget? „Ahol lehetséges, szőjünk új kapcsolatokat vagy mélyítsük el a már meglévőket köztünk keresztények és a monoteista vallások hívői, muzulmánok és zsidók között.”[3] Vagyis azokkal, akik akkor szemben álltak egymással.

uv2016-06-22bEz érvényes minden konfliktusra: építsünk kapcsolatokat az emberek és a népek között, hallgassuk meg, segítsük és szeressük egymást, mondaná ma is Chiara, annyira, hogy „készek legyünk meghalni egymásért”. Tegyük félre a magunk igazát, hogy megérthessük a másikat, bár tudjuk, hogy nem mindig fogjuk teljes mélységében megérteni. Valószínű a másik is ugyanezt teszi irányunkban, és talán ő sem tud mindig teljesen megérteni minket és

szempontjainkat. Ennek ellenére szeretnénk nyitottak maradni egymás iránt, akár a különbözőségben és a meg nem értésben is, hogy mindenekelőtt a kapcsolatot őrizzük meg.

„Éljetek békében egymással” – hangzik a felszólítás az evangéliumban, amely azt jelzi, hogy ehhez komoly és elkötelezett odaadásra van szükség. Ez az egyik legfontosabb kifejeződése az egymás iránti szeretetnek és az irgalomnak, amire meg vagyunk hívva. Fabio Ciardi

/forrás: www.fokolare.hu/